

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/36/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014201496
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014201496.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci žalobcu: O. R., bytom T., štátny občan Alžírskej demokratickej ľudovej republiky, právne zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/008578-003 zo dňa 06.08.2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 189/2014-66 zo dňa 2. júla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 189/2014-66 zo dňa 2. júla 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p.: PPZ-HCP-BA2-2014/008578-003 zo dňa 06.08.2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 852,12 Eur titulom náhrady trov právneho zastúpenia a iné trovy konania vo výške 140 Eur titulom náhrady súdneho poplatku k rukám jeho právneho zástupcu do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: PPZ-HCP-BA2-2014/008578-003 zo dňa 06.08.2014, ktorým žalovaný zmenil časť výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu - Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č.: PPZ-HCP-BA6-9-089/2014-AV zo dňa 03.06.2014 zo znenia:

„Zároveň účastníkovi konania v zmysle vyššie citovaného paragrafu zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhostí podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsk.“ na znenie:

„Zároveň účastníkovi konania podľa ustanovenia § 82 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhostí podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsko.“

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého pri súdnom prieskume vychádzal, konštatoval, že tak prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsob vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správny záverom.

Dokazovaním, ktoré vykonalo oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru v Bratislave, bolo jasne preukázané, že žalobca uzavrel na území Slovenskej republiky účelové manželstvo za účelom získania povolenia na trvalý pobyt. Žalobca týmto svojim konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle ust. § 82 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov. Krajský súd konštatoval, že žalovaný správny orgán v konaní rozhodol správne, keď tento rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky. V prípade žalobcu správny orgán tiež rozhodol o uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 rokov.

Krajský súd ďalej konštatoval, že žalovaný správny orgán preskúmal aj existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2 zákona o pobyte cudzincov a konštatoval, že žalovaný správny orgán nezistil žiadne prekážky administratívneho vyhostenia. Z tohto dôvodu vyplýva, že neexistujú žiadne prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu do krajiny pôvodu, t.j. na územie Alžírkej ľudovo demokratickej krajiny. Z administratívneho spisu je možné tiež konštatovať, že správny orgán preskúmal aj existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd článku 3, 8 a je možné konštatovať, že takéto dôvody neboli zistené. Rovnako neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rešpektovať súkromný a rodinný život žalobcu v zmysle článku 8 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V súvislosti s prejednávanou vecou, krajský súd upriamil pozornosť aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu, napr. rozsudok sp. zn. 1Sž/37/2014 zo dňa 30.10.2014 ako aj na rozhodovaciu činnosť Nejvyššího správného soudu ČR č. IAs/58/2013 zo dňa 02.10.2013.

Krajský súd uviedol, že žalobca neuviedol v žalobe žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť vecnosť, správnosť preskúmaného rozhodnutia. Námietky žalobcu uvedené v žalobe vyhodnotil súd ako nedôvodné. Krajský súd uzatvoril, že z dokazovania v administratívnom konaní jednoznačne vyplynulo, že žalobca uzatvoril účelové manželstvo, ktoré bolo jednoznačne preukázané priznaním manželky žalobcu, ako aj následne jej právoplatným odsúdením za zločin prevádzachstva. Toto manželstvo s občiankou SR bolo uzavreté účelovo s cieľom získať zo strany žalobcu oprávnený pobyt na území SR, toto priznanie manželka žalobcu opakovane vyjadrila v zápisniciach o podaní vyjadrenia, ktoré boli spísané prvostupňovým správnym orgánom. Ďalej vo svojich výpovediach táto uviedla, že so žalobcom uzavrela sobáš za peniaze, ktoré jej žalobca postupne vyplácal. Ďalej táto uviedla, že spolu nikdy nežili v spoločnej domácnosti a z manželstva nepochádzajú žiadne deti. Rovnako spolu nemali trvalé bydlisko, nakoľko adresu spoločného pobytu využívali len kvôli kontrolám, ktoré boli vykonávané zo strany prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd konštatoval, že žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov vyvrátili. Námietky žalobcu uvedené v žalobe neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť preskúmaných rozhodnutí a preto s poukazom na ust. § 250j ods. 1 písm. a) O.s.p. žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi súd, ich náhradu nepriznal.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom uviedol, že so záverom krajského súdu, (že žalobca v žalobe neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by záver súdu o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov vyvrátili) nesúhlasí.

Námetka nevykonateľnosti rozhodnutia

Žalobca uviedol, že v podanej žalobe namietal, že rozhodnutie odporcu je nezrozumiteľné a nevykonateľné, nakoľko vo výroku rozhodnutia žalovaný opomenul rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vo veci administratívneho vyhostenia. Žalovaný výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa o tom, že: „podľa § 82 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov účastníka konania (navrhovateľa) administratívne vyhostí“ ani nezmenil, ani nepotvrdil a ani nezrušil. Taktiež žalovaný odvolanie žalobcu v žiadnej časti nezamietol.

Navyše je podľa žalobcu zrejmé, že správny orgán prvého stupňa rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu podľa neexistujúceho zákonného ustanovenia.

Súd prvého stupňa sa touto pre vec relevantnou námietkou v napadnutom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Rozsudok súdu prvého stupňa je podľa žalobcu tak arbitrárny a nezákonný.

Vplyv podnikania na administratívne vyhostenie žalobcu

Žalobca v podanej žalobe namietal, že v napadnutom rozhodnutí žalovaný uvádza, že správny orgán prvého stupňa sa náležite vysporiadal s otázkou vplyvu podnikania na administratívne vyhostenie žalobcu. K takémuto záveru dospel žalovaný aj napriek tomu, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že po vrátení veci (po zrušení rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa) sa odôvodnenie vplyvu administratívneho vyhostenia na podnikanie žalobcu vôbec nezmenilo a zostalo totožné.

Súd prvého stupňa sa ani touto námietkou žalobcu nijako nezaoberal. Je pri tom zrejmé, že žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorý nerespektoval jeho právny názor, čím porušil § 59 ods. 3 SP. Skutočnosť, že žalovaný dvakrát výslovne prikázal správne orgánu prvého stupňa, aby sa výsluchy, kde manželka navrhovateľa uvádza pre vec tak podstatné skutočnosti, konali výlučne za prítomnosti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, súd prvého stupňa prehliadol a vôbec sa ňou nezaoberal.

Vyššie uvedený postup súdu prvého stupňa je podľa žalobcu nezrozumiteľný, keď na strane č. 17 napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uvádza, že zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Žalobca nemal nikdy možnosť byť konfrontovaný s jeho manželkou ohľadne tvrdení o účelovom manželstve. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa tak nemôže obstáť.

Vyjadrenie k podkladom rozhodnutia

Žalobca v podanej žalobe namietal, že nemá vedomosť o tom, že by mu niekedy bolo umožnené vyjadriť sa k podkladom napadnutého rozhodnutia, t.j. rozhodnutia žalovaného.

Zo skutkového stavu, ktorý je popísaný v napadnutom rozsudku vyplýva, že túto povinnosť si splnil len správny orgán prvého stupňa.

Podľa konštantnej judikatúry správnych súdov tvorí prvostupňové a druhostupňové správne konanie jeden celok.

Súd prvého stupňa sa touto námietkou žalobcu vôbec nezaoberal.

Napadnutý rozsudok tak nemôže obstáť.

K účelovému manželstvu

Žalobca v podanej žalobe namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav veci a v dôsledku toho nesprávne právne vec posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca uzavrel účelové manželstvo.

Z rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento dospel k záveru, že žalobca uzavrel účelové manželstvo, avšak z textu v druhom odseku na strane č. 18 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že tento záver učinil súd prvého stupňa len na základe výpovede manželky žalobcu, ktorá bola aj napriek výslovnému príkazu žalovaného realizovaná pred správnym orgánom prvého stupňa bez prítomnosti žalobcu alebo jeho právneho zástupcu.

Má za to, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že žalobca uzavrel účelové manželstvo. Žalobca nikdy účelové manželstvo neuzavrel. Domnieva sa, že zistiť skutočný stav veci ohľadom tejto skutočnosti nie je možné bez konfrontácie žalobcu a jeho manželky. Skutočnosť, s akými úmyslami vstupovala do manželstva so žalobcom jeho manželka nemôže znamenať, že úmysel navrhovateľa bol totožný.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj napriek tomu, že súd na strane č. 16 a 17 napadnutého rozsudku vyčerpávajúco vymenúva podmienky zákonnosti správneho rozhodnutia, zaoberal sa len jednou -

otázkou, či žalobca uzavrel účelové manželstvo. K ostatným námietkam sa nijako nevyjadril a v napadnutom rozsudku ich označil ako nedôvodné bez bližšieho odôvodnenia. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je tak podľa žalobcu nezákonné. Záver súdu prvého stupňa o tom, že žalovaný správne vyhodnotil, že žalobca uzavrel účelové manželstvo nemôže obstať, nakoľko súd prvého stupňa vychádzal len z výpovede manželky žalobcu, ktorá bola realizovaná v rozpore so zákonom, čím boli závažným spôsobom porušené práva navrhovateľa.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Uviedol, že k zmene výroku napadnutého rozhodnutia pristúpil z dôvodu toho, že prvostupňový správny orgán nesprávnym ustanovením paragrafového zmenia určil účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvostupňový správny orgán uvádzal správne ustanovenie, podľa ktorého rozhodol o zákaze vstupu účastníka konania a preto odvolací správny orgán považoval pochybenie prvostupňového správneho orgánu za chybu v písaní a zmenou rozhodnutia uvedené pochybenie odstránil.

K jednotlivým námietkam žalobcu uviedol:

K námietke „nevykonateľnosť rozhodnutia“ uviedol, že je zrejmé z výroku rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa, ako aj z výroku žalobou napadnutého rozhodnutia o odvolaní, že menil iba časť výroku odvolaním napadnutého rozhodnutia. Ustanovenie § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. neupravuje, že ak odvolací orgán zmení časť výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu I. stupňa je povinný zvyšnú časť výrokovej časti výslovne potvrdiť, alebo uviesť vo svojom výroku. Ak odvolací orgán zmenil časť výrokovej časti zo znenia ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. vyplýva, že zvyšnú časť výrokovej časti potvrdil, aj keď ju explicitne neuviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia o odvolaní. K námietke „vplyv podnikania na administratívne vyhostenie žalobcu“

uviedol, že sa plne pridrižiava odôvodnenia rozhodnutia k tomuto bodu ako aj vyjadrenia k žalobe, kde konštatoval, že podnikanie na území Slovenskej republiky nie je možné považovať za prekážku administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. V tomto prípade súkromný záujem účastníka konania na podnikanie na území Slovenskej republiky nemôže a nie je nadradený všeobecnému záujmu k administratívne vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky z dôvodu jeho účelového manželstva.

K námietke „prítomnosť právneho zástupcu pri výsluchoch“, žalobca uvádza, že podľa ustanovenia § 33 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. K uvedenému ustanoveniu žalobca uvádza, že ako je zo spisového materiálu zrejmé, ústne pojednávanie vykonané nebolo, pričom odvolací orgán dvakrát prikázal v zrušujúcom rozhodnutí správne orgánu I. stupňa, aby sa výsluch pani K. a pána J. bol vykonaný za prítomnosti právneho zástupcu účastníka konania. Správny orgán I. stupňa si túto povinnosť nesplnil a odporca napriek tomu rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa potvrdil.

K uvedenému uviedol, že v prípade účastníka konania sa nevedelo na správnom orgáne I. stupňa ústne pojednávanie podľa § 21 zákona č. 71/1967 Zb. Správne orgány v danom prípade postupovali v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb., kedy vykonávali dokazovanie výsluchom svedkov na zápisnice podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. Ďalej uviedol, že žalobca a ani jeho právny zástupca neboli nikdy prítomní pri realizácii výsluchu J. K. a W. J., a to ani v konaniach súvisiacich s pobytom navrhovateľa na území Slovenskej republiky a ani v žiadnom inom konaní. Ak žalobca vidí aj napriek vyššie uvedenému stanovisku žalovanej strany takéto porušenie má za to, že toto nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Ďalej na námietku žalobcu o tom, že nikdy nemal možnosť byť konfrontovaný s jeho manželkou ohľadne tvrdení o účelovom manželstve uviedol, že účastník konania sa niekoľkokrát vyjadroval pred

správnym orgánom I. stupňa, kedy sa vždy vyhol akémukoľvek odôvodneniu svojho konania, čo sa týka uzavretia účelového manželstva s cieľom získať pobyt na území Slovenskej republiky. Ako je zo spisového materiálu účastníka konania zrejme aj v trestnom konaní obvinenej a následne odsúdenej J. K. využil svoje právo podľa § 130 Trestného poriadku odoprieť vypovedať k veci, nakoľko obvinená je jeho manželka, teda príbuzná v pokolení priamom. Účastník konania teda viackrát a opakovane sa vyhol tomu, aby potvrdil, alebo vyvrátil skutočnosť, že v ich prípade išlo o účelové manželstvo. V danom prípade tvrdenia navrhovateľa neobstoja.

K námietke „vyjadrenie k podkladom rozhodnutia“ uviedol, že splnomocnenému zástupcovi účastníka konania bola daná možnosť využiť svoje právo podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. správnym orgánom I. stupňa pred vydaním samotného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky účastníkovi konania a to listom č. PPZ-HCP-BA6-9-086/2014-AV, ktoré si splnomocnený zástupca navrhovateľa prevzal dňa 13.05.2014. Uvedené právo splnomocnený zástupca nevyužil. V odvolacom konaní pred samotným vydaním rozhodnutia o odvolaní nebolo vykonané doplnené konanie, ani vykonané dokazovanie, preto nebolo zo strany odvolacieho orgánu potrebné dávať splnomocnenému zástupcovi účastníka konania možnosť podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. vydať sa k podkladom rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

K námietke „k účelovému manželstvu“, kde žalobca uvádza, že nikdy účelové manželstvo neuzavrel a skutočnosť, s akými úmyslami vstupovala do manželstva s navrhovateľom jeho manželka nemôže znamenať, že úmysel navrhovateľa bol totožný, uviedol, že účelové manželstvo navrhovateľa s p. J. K. bolo jednoznačne preukázané. Menovaná účelové manželstvo s navrhovateľom potvrdila, ako aj jej vtedajší druh W. J.. Má za to, že v prvom rade osoba, ktorá sa môže relevantne vyjadriť k uzatvoreniu manželského zväzku je tá osoba, ktorá takýto zväzok uzatvárala, čo bola v tomto prípade menovaná p. K.. Taktiež je zrejme, že táto osoba sa môže dostatočne a relevantne vyjadriť k pohnútkam, ktoré manželov k uzatvoreniu manželstva viedli, ako aj k skutočnosti dohody so žalobcom pred uzavretím manželstva. Menovaná sa opakovane vyjadrila, že jedinou jej pohnútkou na uzavretie manželstva so žalobcom bola z jeho strany sľúbená a taktiež vyplatená finančná hotovosť za skutočnosť, že tento bude môcť zotrvať na území Slovenskej republiky. Poukázal aj na skutočnosť, že menovaná p. K. si opakovanými vyjadreniami ohľadom uzatvorenia účelového manželstva so žalobcom privodila postih trestného stíhania za trestný čin prevádzkačstva, za ktorý bola právoplatne odsúdená Okresným súdom Bratislava II.

Z uznesenia k obvineniu p. K. ČVS: UHCP-54/NJ-Z-2012 vyplynulo, že predmetné manželstvo bolo uzatvorené len účelovo k tomu, aby R. O. získal trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

Z trestného rozkazu č. 3T/123/2013-405 Okresného súdu Bratislava II. vyplynulo, že obžalovaná p. J. K. sa uzáva za vinnú, že dňa 20.07.2012 v Bratislave na Matričnom úrade Vrakúňa v Bratislave na Šíravskej 7 za sľúbenú odmenu vo výške 2.000,- € uzavrela manželstvo s občanom Alžírskych demokratickej ľudovej republiky R. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý na základe manželského zväzku chcel získať povolenie k trvalému pobytu za účelom zlúčenia rodiny na území Slovenskej republiky a tým aj slobodu voľného pohybu v členských krajinách Európskej únie, pričom R. O. dňa 12.09.2012 na základe žiadosti o udelenie prvého povolenia k trvalému pobytu na území Slovenskej republiky na oddelení cudzineckej polície v Bratislave získal právoplatným rozhodnutím udeleným dňa 11.12.2012 povolenie na pobyt na dobu 5 rokov, teda

Na námietku žalobcu, že zistiť skutočný stav veci ohľadne uzavretia účelového manželstva nie je možné bez konfrontácie žalobcu a jeho manželky, uviedol, že žalobca sa vždy vyhol akémukoľvek odôvodneniu svojho konania, čo sa týka uzavretia účelového manželstva s cieľom získať pobyt na území Slovenskej republiky. Ako je zo spisového materiálu účastníka konania zrejme aj v trestnom konaní obvinenej a následne odsúdenej J. K. využil svoje právo podľa § 130 Trestného poriadku odoprieť vypovedať k veci, nakoľko obvinená je jeho manželka, teda príbuzná v pokolení priamom. Účastník konania teda viackrát a opakovane sa vyhol tomu, aby potvrdil, alebo vyvrátil skutočnosť, že v ich prípade išlo o účelové manželstvo. V danom prípade tvrdenia žalobcu neobstoja. Ako je už vyššie uvedené, pohnútkou žalobcu bolo zotrvanie na území Slovenskej republiky, za čo sľúbil menovanej vyplatenie finančnej hotovosti. Zotrvanie na území Slovenskej republiky je možné v prípade navrhovateľa chápať, ako cieľ získania pobytu v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 písm. o) zákona č. 404/2011 Z. z.

Žalovaný má za preukázané, že účastník konania uzavrel na území Slovenskej republiky účelové

manželstvo.

Z uvedených skutočností má žalovaný za to, že správny orgán I. stupňa, ako aj odvolací orgán náležite použili hmotnoprávny predpis. Rozhodnutia boli vydané v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil časť výrokovej časti rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č.: PPZ-HCP-BA6-9-089/2014-AV zo dňa 03.06.2014 zo znenia:

„Zároveň účastníkovi konania v zmysle vyššie citovaného paragrafu zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhost'uje podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsko.“ na znenie: „Zároveň účastníkovi konania podľa ustanovenia § 82 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhost'uje podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsko.“

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že k zmene výroku napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu pristúpil z dôvodu, že prvostupňový správny orgán nesprávnym ustanovením paragrafového zmena určil účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvostupňový správny orgán uvádzal správne ustanovenie, podľa ktorého rozhodol o zákaze vstupu účastníka konania a preto odvolací správny orgán považoval pochybenie prvostupňového správneho orgánu za chybu v písaní a zmenou rozhodnutia uvedené pochybenie odstránil.

Žalovaný ďalej uviedol, že dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán vydaním napadnutého rozhodnutia postupoval v súlade so zákonom a zistil, že nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.01.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil časť výrokovej časti rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č.: PPZ-HCP-BA6-9-089/2014-AV zo dňa 03.06.2014 zo znenia:

„Zároveň účastníkovi konania v zmysle vyššie citovaného paragrafu zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhost'uje podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsko.“ na znenie: „Zároveň účastníkovi konania podľa ustanovenia § 82 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov určuje zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 /slovom tri/ roky a administratívne ho vyhost'uje podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na územie Alžírsko.“

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť uvedených rozhodnutí.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal nepreskúmateľnosť a nevykonateľnosť rozhodnutia žalovaného. Podľa žalobcu rozhodnutie žalovaného je nezrozumiteľné a nevykonateľné,

nakoľko vo výroku rozhodnutia žalovaný opomenul rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa vo veci administratívneho vyhostenia. Žalovaný totiž výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa o tom, že: „podľa § 82 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov účastníka konania (navrhovateľa) administratívne vyhostí“ ani nezmenil, ani nepotvrdil a ani nezrušil. Taktiež žalovaný odvolanie žalobcu v žiadnej časti nezamietol. Krajskému súdu vytkol, že sa touto námietkou nezaoberal.

Uvedenú námietku vyhodnotil odvolací súd za dôvodnú.

Z rozhodnutia žalovaného totiž vyplynulo, že dôvodom tejto zmeny bola nesprávna citácia ustanovenia zákona, podľa ktorej prvostupňový správny orgán rozhodol o zákaze vstupu žalobcu na územie Slovenskej republiky.

Podľa argumentácie žalovaného uvedenej v dôvodoch napadnutého rozhodnutia ako aj vo vyjadrení k žalobe a k odvolaniu žalobcu, žalovaný považoval toto pochybenie prvostupňového správneho orgánu za chybu v písaní a zmenou rozhodnutia uvedené pochybenie odstránil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že na odstránenie chýb v písaní v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správneho orgánu podľa odvolacieho súdu slúži iný inštitút (inštitút opravy rozhodnutia) a ten je zakotvený v ustanovení § 47 ods. 6 Správneho poriadku, podľa ktorého chyby v písaní, v počtoch a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia správny orgán kedykoľvek aj bez návrhu opraví a upovedomí o tom účastníkov konania.

O zrejmej nesprávnosti možno hovoriť len vtedy, ak nesprávnosť je z obsahu celého rozhodnutia zrejmalá a bez ďalšieho problému zistiteľná. Môže ísť len o zrejme zmyslové rozpory a omyly, ktoré majú charakter skutkový a ich opravou nedôjde k zmene obsahu a zmyslu rozhodnutia. Váda výroku správneho rozhodnutia, spočívajúca v nesprávnej citácii ustanovenia zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého sa rozhodlo, možno síce považovať za chybu, ak navyše v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia je uvedená správna citácia zákona, teda z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, na základe ktorého ustanovenia správny orgán v skutočnosti rozhodol.

Postup žalovaného, ktorým sa usiloval opraviť taký nedostatok v písomnom vyhotovení prvostupňového rozhodnutia, ktorý však nerozhodol o oprave, ale o zmene rozhodnutia prvostupňového rozhodnutia, pričom v prejednávanej príhode žalovaný nerešpektoval špecifikované zásady určitosti a zrozumiteľnosti podstatnej náležitosti rozhodnutia - výroku, keď o zvyšných častiach výroku prvostupňového rozhodnutia vôbec nerozhodol je vadou, ktorá spôsobuje nielen nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, ale aj jeho nevykonateľnosť ako dôvodne namietal žalobca. Touto skutočnosťou sa krajský súd opomenul zaoberať.

Pokiaľ teda žalovaný považoval nesprávnu citáciu zákona vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, mal po zistení tejto chyby vec vrátiť prvostupňovému správnymu orgánu na odstránenie chyby v písaní postupom podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku, dokonca túto chybu mohol odstrániť aj žalovaný vydaním opravného rozhodnutia.

Žalovaný však takto nepostupoval, o čom svedčí fakt, že v záhlaví rozhodnutia uviedol, že postupoval podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku a vo výroku uviedol, že rozhodnutie zmenil podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Pokiaľ teda žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu len v časti výroku týkajúcej sa určenia zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky s uvedením podľa neho správnej citácie zákona o pobyte cudzincov a opomenul rozhodnúť o ďalších častiach výroku, ktoré žalobca napadol odvolaním, teda výrok prvostupňového rozhodnutia v časti o administratívnom vyhostení žalobcu ani nezmenil, ani nepotvrdil a ani nezrušil a odvolanie žalobcu v žiadnej časti nezamietol, jeho rozhodnutie je nie len nepreskúmateľné, ale ako dôvodne namieta žalobca, je nevykonateľné.

Z uvedeného je teda zrejmé, že výrok rozhodnutia žalovaného, z dôvodu chýbajúceho výroku o rozhodnutí v ostatných častiach rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, nebol formulovaný úplne, a teda dostatočne jasne a určite, a preto odvolací súd považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Touto skutočnosťou sa krajský súd opomenul zaoberať, i keď išlo o vadu konania pred správnym orgánom, majúcu vplyv na zákonnosť správneho rozhodnutia a

žalobca ju v žalobe namietal. Išlo pritom o takú vadu konania, ktorá bránila meritórnemu preskúmaniu zákonnosti správneho rozhodnutia, nakoľko nebol zrejmý zákonný dôvod pre takýto postup.

Z dôvodu zrušenia rozhodnutia žalovaného z procesných dôvodov (nezrozumiteľnosť pre neúplnosť a neurčitosť výroku rozhodnutia žalovaného) sa odvolací súd vecou meritórne nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V zmysle ustanovenia § 250j ods. 6 O.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

Bude úlohou žalovaného, aby vyššie vytknuté vady vo svojom ďalšom konaní odstránil s tým, že sa zároveň vysporiada s námietkami žalobcu, že prvostupňový správny orgán nerešpektoval názor odvolacieho správneho orgánu obsiahnutý v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach, keď mu žalovaný dvakrát výslovne prikázal, aby sa výsluchy, kde manželka žalobcu uvádza pre vec odlišné skutočnosti ako žalobca, ktoré ju viedli k uzavretiu manželstva so žalobcom, aby sa tieto konali výlučne za prítomnosti žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“).

Trovy konania tvoria trovy právneho zastúpenia vo výške 852,12 € a iné trovy konania vo výške 140 €.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú:

- z odmeny za 4 úkony právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia, (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhl.) 139,83 €

2. podanie žaloby, (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhl.) 139,83 €

3. účasť na pojednávaní pred krajským súdom, (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhl.) 139,83 €

4. odvolanie proti rozsudku krajského súdu, (§ 13a ods. 1 písm. b) vyhl.) 139,83 €

k nim prislúchajúcich režijných paušálov 4 x 8,39 € (33,56 €)

-cestovné náklady 94,72 € (400km pri spotrebe 7,7 l/100 km a cene pohonných hmôt 1,469 € /l a náhrade za použitie vozidla vo výške 0,183€ za každý km Žilina -Bratislava a späť- účasť na pojednávaní)

- DPH 20 % 137,52 €

Spolu: 852,12 €

Iné trovy konania pozostávajú:

- z náhrady za súdny poplatok

1. za podanie žaloby 70 €

2. za podanie odvolania 70 €

Spolu: 140 €

Žalobca si v odvolaní proti rozsudku krajského súdu uplatnil trovy konania v celkovej výške 1 348,61€. Náhradu trov konania za 2 ďalšie porady a náhradu za stratu času však bližšie nešpecifikoval, nepredložil dôkaz o tom, že došlo k ďalším poradám ani nešpecifikoval za aký čas si uplatňuje náhradu za jeho stratu, preto mu odvolací súd náhradu za uvedené nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.